

მომაკვდავის ფიქრები

თუ ჩემს სამშობლოს გამოადვიებს
ჩემი სიკვდილი, აჰა, მეც მზად ვარ!..
მოდით, ჯალათო, შენი მახვილი
შეუბრალებლად ზედ გულზე დამჰკარ!

ყოველი წვეთი ჩემი სისხლისა
თუკი გამოზდის მამულიშვილსა,
ცოდვა არ არის, რომ მოვერიდო
მაშინ მე ტანჯვას და თვით სიკვდილსა?

არა! სიკვდილი ვერ შემაშინებს,
მომზადებულსა მამულის მსხვერპლსა!
მზად ვარ შევსწირო სული და ხორცი
და სამშობლოზე ვჰყრიდე თვით ფერფლსა!

თუმცა პირადი ჩემი ცხოვრება
ყოველთვის იყო ტანჯვა-ვაება,
მაგრამ სიკვდილში ვჰპოვებ სიცოცხლეს
და ის იქნება თვით უკვდავება,

თუ კი იმედი მე საიქაოს
გამყვა უკეთეს მომავალისა,
რომ ჩემს შემდეგი შთამომავლობა
იქნება შემგნე თვისის ვალისა!

დიახ! თუ მომმეთ გამოადგება
ჩემი სიკვდილი, მზადა ვარ მეცა...
გამოლვიძებულს სურვილის ქვეყნისას
ხელს მოუმართავს, მრწამს მე, თვით ზეცა!..

1911 წ.